

Claudine Borris:

CSELLISTA-CSÚCS JAPÁNBAN

1013 résztvevő Kobe-ban,
a világ legnagyobb csellókoncertjén.

Valami még sohasem voltat élt meg a japán kikötőváros Kobe 1998. november 29-én. A „Cellissimo Grandioso”-ra, a világ legnagyobb csellókoncertjére szólt a meghívás. Japán minden részéből, de Németországból, Svájcából, Írországból, Brazíliából és az USA-ból is jött több mint ezer csellista találkozott a World Kinen Hall-ban, hogy a hallgatónak és játékosoknak egyaránt lenyűgöző eseményben részt vegyen. Jó célért muzsikáltak: 1995-ben Kobet egy földrengés szinte megsemmisítette, melyben több mint 6400 ember lelte halálát. A koncert bevételével Kobe újjáépítését segítették. A „csellista-csúcs” rendezésében az a minden cselló érdekltségben járatos Rudolf Weinsheimer segített, aki sok évig a Berlieni Filharmonikus Zenekar tagja és egyik alapítója volt a világszerte ismert „12 csellistának”.

Már 1992-ben rendezett Weinsheimer egy hasonló koncertet: annakidején 350 csellista találkozott és adott hangversenyt a potsdami Új palota díszudvarában a berlieni Zehlendorf kerület 750 éves fennállása alkalmával. Ennek sikere és még inkább a résztvevők eufórikus hangulata indították arra, hogy japán barátainak kívánságát teljesítve, nekifogjon a jótékonyági koncert tervezésének. Takumi Matsumoto vállalkozó és csellista személyében zseniális szervezőre, Takamodában, szintén lelkes csellistában, egy rendkívül elkötelezett védnökre talált, aki nemcsak prominens résztvevője volt a koncertnek, de egyúttal három lányát is rábeszélte az együttjátékra. A koncertrendező elvárásait messze

felülmúlták. „Ez egyszerűen lenyűgöző”, mondta Rudolf Weinsheimer, akit a japán gyerekek csodálva vettek körül autogramot kérve. Egy fiatal, szintén Berlinből érkezett csellista hozzáfűzte: „A potsdami koncert már szenzációs volt. Nem gondoltam, hogy annak még fokozását is megérhetem”. Ebben a lelkesedésben láthatóan mindenki részesült és a rendezők is hozzájárultak, hogy a hangverseny felejthetetlen élménnyé váljon. A perfekt, a részletekre is odafigyelő szervezés lehetővé tette, hogy a résztvevők kizárólag a zenére koncentrálnak. Tizenkét csoportra osztották őket, melyek közül ötöt a filharmonikusok volt csellistái vezettek: Ottomar Borwitzky, Eberhard Finke, Christop Kapler, Peter Steiner és Rudolf Weinsheimer. A Müncheneri Filharmonikusoktól Stephan Haak és Thomas Ruge játszottak. Rio de Janeiróból Peter Dauelsberg jött el. A muzsikások félkörben ültek a dirigens pódium körül, melyet Kazuaki Momiyama-nak hat lépcsőn kellett megmászni, hogy az együttest egyáltalán áttekinthesse.

A reggeli főpróbán játszott első alkalommal az 1013 csellista együtt. A lelkesedés és várakozás idegessége hamar szertefoszlott: az egész heti gyakorlásnak értelme volt; profi és amatőr, öreg és fiatal, egyaránt lázasan készült a nagy napra. Az előadáskor a lelkesedés azonnal áterjedt a publikumra is. Sok hallgató családtagját, vagy barátját veszítette el a földrengésben. Így a Shigeaki Sacgusa által erre az

alkalomra írt Rekviem megszólalása az emlékezés meghatározó és megrázó pillanatai közé tartozott. Pablo Casals „A madár” c. művével emlékeztek meg a szerzőről halálának 25. évfordulójára alkalmából. David Funk, Franz Lachner, Villa-Lobos, Goltermann, Scarlatti, Werner Müller művei, valamint Julius Klengel Himnusz-a szerepelt még a műsoron. Arvo Pärt a berlini „12 csellista”-nak írt „Fratres” c. műve „a világéke és az emberek közötti barátság iránti vágy jelképe” lett, ahogy azt Rudolf Weinsheimer rövid beszédében megerősítette. A lelkes közönség által kikövetelt három ráadás különleges meglepetéssel szolgált: 116 japán „Suzuki gyerek” – a legfiatalabb éppen hogy 4 éves – játszott együtt „erősítésként” a cselló zenekarral.

A Kobe Shinbun c. újság másnap a koncertet „1013 embernek az újjáépítésért mondott imádságaként” értékelte. A dicsérethez a legnagyobb japán újság a Yomiuri is csatlakozott, mely köszönetet mondott a muzsikusoknak, és azt írta, hogy „a grandiózus dallamok a koncerttermet egy katedrálissá változtatták, ahol gyászmiše hangzott el az elhunytakért, mely egyben reményt adott az élőknek...” 1999 január 17-én, a földrengés-katasztrófa negyedik évfordulóján a koncert felvételét a TV közvetítette országszerte. A CD-felvétel, melyet a Matsushita Electric Panasonic cég állított elő, rövidesen az üzletekbe kerül. A koncert minden bizonynyal érdemes a Guinness rekordok könyvébe való bevezetésre. Kulturális események még sokfélék lehetnek, de a „Cellissimo Grandioso” mindig egyedülálló marad.